

Arrest

nr. 296 909 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 29 november 2021, dient op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 28 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 april 2023.

1.3. Op 3 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 5 mei 2023 en die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van ethnie Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 1 januari 2003 en woonde in Khas Manoge, district Dara-i-Pech (ook wel gekend onder de naam Manoge), provincie Kunar. U bent niet geschoold. U leefde in Afghanistan met uw vader, uw moeder, uw oudere broers (A., I. en S.), uw oudere zussen (G., A. en A), uw jongere zussen (S., S., H.), en uw jongere broer (H.). Uw vader heeft gewerkt voor het “Management Sciences for Health” (MSH), waarvoor hij lokale scholen bouwde rond Bameyan. Daarvoor heeft hij ook gewerkt voor de “Humanitarian Assistance and Development Association for Afghanistan” (HADAAF). U heeft drie jaar gewerkt als designer voor vrouwenkledij in provincie Nangarhar. Daarna, ongeveer begin 2020, begon u voor uw broer A. te werken; hij had een contract van twee jaar afgesloten met het districtskantoor om voedsel te leveren. U moest het voedsel dat uw broer A. had aangekocht elke ochtend leveren aan het politiestation van de Afghaanse Nationale Politie. U verdiende daar 10,000 Afghani per maand mee.

De veiligheidssituatie in de regio was niet goed, er werd veel gevochten met de Taliban; uw dorp was dicht bij het districtscentrum, dus de overheid had er controle over. Er vonden echter veel kleine gevechten in de regio plaats, maar soms ook grotere, wanneer de USA betrokken waren. De Taliban kwamen niet vaak naar uw dorp, ze waren vooral aanwezig in de bergen.

Ongeveer één jaar na het afsluiten van het contract met het districtskantoor, rond februari-maart 2021, plaatste de Taliban tegenover de poort van uw huis een dreigbrief, waarin geschreven stond dat uw oudste broer moest stoppen met jullie werk voor de overheid. Uw broer A. en u pakten het niet zo serieus op, maar voor de zekerheid kreeg uw broer een Beretta-pistool van de politie om zich te beschermen. U kreeg er geen omdat u te jong was. 25 à 30 dagen later vond uw broer in de ochtend tegenover de poort van uw huis een tweede dreigbrief, aan u gericht, met de dreiging u te doden indien u niet zou stoppen met uw werk. 15 dagen later, rond april 2021, zijn u en uw familie vervolgens vertrokken naar Jalalabad, provincie Nangarhar.

U bent een maand later vertrokken uit Afghanistan, rond mei 2021. Uw oudste broer is in Afghanistan gebleven tot de machtsovername door de Taliban omwille van zijn zwakke gezondheid door diabetes en cholesterol. Hij werkte in die periode nog steeds in zijn eigen winkel in Kunar en woonde bij uw maternale oom. Na de machtsovername ontvingen uw maternale ooms brieven van de Taliban waarin stond dat u en uw broer zich bij hun moesten aanmelden. Bij het horen van dit nieuws vluchtte uw broer naar Iran. Uw jongere broer H. studeerde in Afghanistan totdat hij geslagen werd door de Taliban, waarna hij naar Iran vluchtte. Een andere broer zit in Pakistan.

Vanuit Afghanistan bent u naar België gekomen via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Frankrijk. U heeft hier dan op 8 december 2021 uw verzoek om internationale bescherming ingediend.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uw contract en dat van uw oudste broer; twee dreigbrieven van de Taliban aan uw adres en dat van uw oudste broer; drie convocatiebrieven van de Taliban; contracten in kader van het begin en einde van de tewerkstelling van uw vader bij HADAAF; de stemkaart van uw vader; certificaten en appreciatiebrieven werk in hoofde van uw vader in Bameyan en Paktika; HADAAF werknemer informatie formulieren; MSH betalingsbrief, “Extension Letter” en reglement voor uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming loopt.

U haalt op het Commissariaat-generaal (CGVS) aan dat u vreest gedood te zullen worden door de Taliban wegens uw werk, namelijk de levering van voedsel aan het districtskantoor. Op zich hoeft er niet getwijfeld te worden aan het gegeven dat u deze job zou hebben uitgeoefend. Er kan echter omwille van onderstaande redenen totaal geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen die daaruit zijn voortgevloeid.

Zo verklaart u omwille van uw werk dreigbrieven te hebben ontvangen. U verklaart dat de Taliban twee dreigbrieven tegenover de poort van uw huis hebben gehangen. De eerste dreigbrief gericht aan uw broer kregen jullie ongeveer één jaar nadat u met het werk begonnen was. De tweede dreigbrief was aan u gericht en kreeg u 25 à 30 dagen later, en een maand en half later bent u vervolgens uit Afghanistan vertrokken (CGVS p.10-11). Ten eerste bestaat er een grote discrepantie tussen de data op de brieven, waarvan kopieën werden toegevoegd aan uw administratief dossier, en het tijds kader dat u schetst op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op het persoonlijk onderhoud en in kader van het voorbereidend onderhoud op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) schetst u het tijds kader als volgt: u bent rond mei 2021 vertrokken uit Afghanistan (u verklaart dat u vertrok ongeveer 6 maanden voor uw aankomst in België op 29/11/2021; Verklaringen DVZ, N°32; "Inschrijving van de Asielaanvrager"). Een maand en 15 dagen voor uw vertrek, dus rond maart-april 2021, kreeg u de tweede dreigbrief. 25 à 30 dagen daarvoor, dus rond februari-maart 2021, kregen jullie de eerste dreigbrief (CGVS, p. 10-11). Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden dat u die brieven, ruim geschat, tussen februari en april 2021 kreeg.

Echter, na een vertaling van de dreigbrieven door de tolk en analyse van de Protection Officer, is het duidelijk dat de data hierop vermeld niet overeenkomen met uw verklaringen. Op document 1 staat de islamitische datum 15 Ramadan 1441 geschreven, wat overeen komt met 8 mei 2020. Op document 2 staat de islamitische datum 6 of 9 (niet echt duidelijk) Muharram 1441, wat overeen komt met 6 of 9 september 2019 (zie ook een kopie van de info toegevoegd aan uw administratief dossier). Volgens de data van die brieven heeft u ze dus tussen september 2019 en mei 2020 gekregen.

U stelt dat uw familie het te gevaarlijk vond om in uw dorp te blijven na het verkrijgen van de tweede dreigbrief, "10 of 15 dagen, we verzamelden onze zaken en verhuisden naar Nangarhar" (CGVS, p. 11). Uit de brieven is het echter duidelijk dat ze één jaar voor uw vertrek zouden zijn verstuurd, wat uw vrees van vervolging helemaal ondermijnt. Gezien deze discrepantie dusdanig groot is, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de Taliban u dreigbrieven heeft gestuurd omwille van het werk van u en uw broer.

Deze appreciatie wordt nog verder onderstreept door de reactie van uw broer A. op de tweede dreigbrief. U verklaart dat hij de brief in de ochtend vond, naar zijn werk ging om die daar te lezen, en pas in de avond thuis kwam om er over te vertellen: "Hij ging naar zijn job en vond de brief, hij bracht die naar de shop en daar las hij die. Toen hij terugkwam thuis, toen vertelde hij wat er in stond geschreven." Daarnaast verklaart u ook dat uw vader op het moment dat uw broer de brief aantrof, thuis was en dat hij kon lezen. U gevraagd waarom uw broer die brief niet meteen naar uw vader bracht, vertelt u: "Wanneer hij naar zijn shop ging, was hij laat, dus toen hij die brief vond, pakte hij die met zichzelf, en in de shop las hij de brief." U verklaart ook dat uw broer slechts een beetje kan lezen: "Mijn oudste broer kon een beetje lezen." (CGVS, p. 11-12). Zijn toch wel op zijn zachtst gezegd laconieke reactie naar aanleiding van een dreigbrief van de Taliban herstelt de geloofwaardigheid van uw vervolging geenszins. Immers, er kan toch verwacht worden dat, indien uw familie een tweede dreigbrief zou ontvangen, dat uw broer uw familie meteen op de hoogte zou stellen van deze brief, en hem zou laten lezen door uw vader, die geletterd was. Dat uw broer dus – in plaats van de brief te laten lezen door uw vader – niet alleen naar zijn werk zou gaan, maar ook pas tegen de avond uw familie zou informeren over de brief, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Daarnaast verklaart u ook dat uw broer zijn winkel heeft opengehouden in de regio, nog steeds onder contract werkte voor het district Manoge, en ondertussen bij uw maternale ooms in Khas Manoge leefde tot de machtsovername van de Taliban: "Mijn broer werkte nog voor hen, hij kocht en verkocht voedsel voor hen tot de val. Toen was ik op weg naar hier." en "Hij bleef bij mijn maternale oom, het was moeilijk voor hem, maar hij moest het doen." U vertelt ook dat hij niet meteen met u is vertrokken omdat hij ziek was en dat hij ook voor het onderhoud van de familie instond: "In die periode was hij ziek, ik zei u dat hij diabetes en cholesterol had, hij verdiende ook voor de familie en werkte in een shop, dat is waarom hij niet vertrok. Na de val van de overheid, toen hij zich realiseerde dat de situatie niet veilig was voor hem, toen vertrok hij naar Iran." (CGVS, p. 14-15). Dat uw broer, A., bleef werken voor de overheid tot de machtsovername herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Immers, indien hij werkelijk bedreigd zou worden door de Taliban, kan er toch wel verwacht worden dat hij zou onderduiken of – ten minste – weg zou blijven uit zijn winkel en dorp. Dat uw broer dus nog een aantal maanden zijn beroep onder contract van de overheid is blijven uitoefenen, wordt dus helemaal ongeloofwaardig beschouwd.

Wat betreft de vervolging na uw vertrek dient nog het volgende te worden vastgesteld. U verklaart dat uw familie nog drie convocatiebrieven kreeg na uw vertrek en dat de Taliban nog om informatie vroeg en

bij uw familie langskwam (CGVS, p. 13-14). Gezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven, kan er evenmin geloof aan deze neergelegde brieven worden gehecht, vermits die betrekking hebben op elementen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aanhaalt dat uw vader had gewerkt voor het HADAAF en scholen bouwde voor het MSH. Ook haalt u aan dat u als ontwerper van vrouwenkleden werkte in Nangarhar gedurende 3 jaar voordat u onder contract van de overheid begon te werken om voedsel te transporteren. Doch nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze elementen een rol spelen bij uw vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg worden ze ook niet beoordeeld door het CGVS. Er kan dus besloten worden dat ze niet van belang zijn voor uw verzoek om internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-17). Uw contract en dat van uw oudste broer; contracten van het begin en einde van de tewerkstelling van uw vader bij HADAAF; certificaten en appreciatiebrieven van het werk in hoofde van uw vader in Bameyan en Paktika; HADAAF werknemer informatie formulieren; MSH betalingsbrief; “Extension Letter”; en reglement voor uw vader (document 3-4, 6-9, 11-17) worden niet in twijfel getrokken daar ze betrekking hebben op jullie werkervaringen, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De stemkaart van uw vader (document 10) wordt niet in twijfel getrokken daar ze betrekking heeft op zijn identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Wat betreft de twee dreigbrieven van de Taliban aan uw adres en dat van uw oudste broer en de drie convocatiebrieven van de Taliban (documenten 1-2, 5), dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een plausibel en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. De door u neergelegde stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw

sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie

met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire

situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A, §2 van het Verdrag van Geneve betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij stelt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van een miskenning van het proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst betoogt hij dat er bij de beoordeling van zijn asielrelaas rekening gehouden moet worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst daarnaast op het voordeel van de twijfel en stelt dat hij een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er wordt volgens hem vertrokken vanuit een negatief uitgangspunt en het CGVS miskent also het proportionaliteitsbeginsel.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn asielrelaas.

Ten eerste stipt hij zijn kwetsbaar profiel aan. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het feit dat hij analfabeet is, hij nooit naar school geweest is, altijd in zijn kleine dorp is opgegroeid, hij nooit iets anders heeft gekend, hij heel zijn leven in een onveilige omgeving geleefd heeft, hij zeer jong was ten tijde van de incidenten en met het feit dat hij onderworpen werd aan extreme stressomstandigheden die onvermijdelijk zijn vermogen om zich bepaalde gebeurtenissen accuraat te herinneren hebben aangetast. Op basis van zijn profiel mocht volgens hem niet worden verwacht dat hij een spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou geven. De commissaris-generaal zou volgens hem een veel te strenge en subjectieve beoordeling hebben gemaakt.

Ten tweede gaat hij in op de dreigbrieven. Nu het algemeen bekend is dat Afghansen die voor de regering werken in het bijzonder het slachtoffer zijn van vervolging door de taliban, is het niet verrassend dat hij en zijn broer dreigbrieven hebben ontvangen. Hij stelt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de in de dreigbrieven vervatte onregelmatigheden. Het CGVS kan niet bewijzen dat die dreigbrieven vervalsingen zijn, te meer nu de inhoud ervan overeenkomt met zijn asielrelaas. Bovendien wordt zijn werk alsook het werk van zijn broer niet in twijfel getrokken en wordt het bewezen door bewijsstukken. Motiveren omtrent algemene corruptie in Afghanistan is volgens verzoeker te algemeen en niet individueel. Hij legt uit dat zijn broer precieze werktijden dient te respecteren waardoor het niet vreemd is dat zijn broer eerst naar zijn werk ging zonder te proberen de inhoud ervan te bekomen.

Ten derde gaat hij in op het werk van zijn broer. Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat zijn broer voor het district is blijven werken nadat hij de bedreigingen had ontvangen, geeft hij dat dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de keuzes van zijn broer. Door de machtsovername realiseerde zijn broer zich dat zijn wapen niet voldoende zou zijn om zich te beschermen, waardoor hij besloot Afghanistan te verlaten.

Ten vierde gaat hij niet akkoord met de cascaderedenering in de beslissing, waarbij het CGVS stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de convocatiebrieven na zijn vertrek en de overige dreigbrieven louter omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de eerdere aangehaalde asielmotieven.

Ten vijfde wijst hij op het voordeel van de twijfel, dat hem dient te worden toegekend.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en meent dat hij de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Nadat hij citeert uit verschillende rapporten stelt verzoeker dat hij in Afghanistan gevaar voor zijn leven loopt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het CGVS herleidt het willekeurig geweld volgens hem ten onrechte tot een geweld gerelateerd aan situaties van 'open combat'. Indien hij beschuldigd zou worden van verwestering, louter omwille van zijn verblijf in het Westen, zal hij in geen geval beroep kunnen doen op een eerlijk proces. De psychologische druk waarmee de Afghanen dienen te leven is verschrikkelijk. Hij blijft erbij dat de informatie ter beschikking niet voldoende is en dat dit ook blijkt uit de Nansen-nota 3/22. Hij verwijt de commissaris-generaal de meest recente informatie niet op te nemen in de bestreden beslissing.

Hij wijst erop dat de huidige humanitaire crisis de ergste is die Afghanistan ooit gekend heeft en dat de taliban niets ondernomen hebben om de humanitaire crisis een halte toe te roepen. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het meest recente rapport van Nansen. Hij wijst erop dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen en zijn minstens gepercipieerde verwestering eveneens riskeert geïsoleerd te worden door de taliban.

Bij een terugkeer naar Afghanistan zal hij terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het is onbetwist dat die situatie niet zal verbeteren. De verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt en is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens het niet-democratisch talibanregime. Hij stipt hierbij aan dat uit een recent rapport van een internationale organisatie blijkt dat de prognoses zeer pessimistisch zijn wat betreft het sociaaleconomische herstel in Afghanistan in de toekomst, met name vanwege het gebrek aan continuïteit in het onderwijs voor meisjes en het werk van vrouwen. Gelet op de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is hij bang om bij terugkeer onderworpen te worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken gevoegd.

3.2. Op 12 oktober 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuw stuk, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

Daarnaast verwijst de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota naar volgende stukken:

- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EASO *Afghanistan Security Situation Update*, september 2021;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022*, 23 september 2022;
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift talrijke landeninformatie bevat, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban wegens zijn werk, namelijk de levering van voedsel aan het districtskantoor.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er op zich niet getwijfeld hoeft te worden aan de job die verzoeker zou hebben uitgeoefend, maar dat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de door hem geschetste problemen die daaruit zijn voortgevloeid. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoekers verklaringen komen niet overeen met de data die vermeld staan op de dreigbrieven waardoor geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring dat hij dreigbrieven heeft ontvangen van de taliban omwille van zijn werk en dat van zijn broer: (a) verzoeker verklaart dat hij de eerste dreigbrief ontving ongeveer één jaar nadat hij met het werk begonnen was en dat hij de tweede dreigbrief 25 à 30 dagen later kreeg waardoor hij die brieven ruim geschat tussen februari en april 2021 kreeg terwijl (b) uit de eerste dreigbrief blijkt dat die gedateerd werd op 8 mei 2020 en de tweede brief op 6 of 9 september 2019;

II) Het gedrag van zijn broer A. ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging omdat (a) verzoekers broer, in plaats van de brief te laten lezen door hun vader, direct naar zijn werk is gegaan en pas tegen de avond zijn familie heeft geïnformeerd over die brief, terwijl de vader op het moment dat zijn broer de brief aantrof, thuis was en hij kan lezen; (b) zijn broer nog een aantal maanden zijn beroep onder contract van de overheid is blijven uitoefenen tot aan de machtsovername;

III) Er wordt geen geloof gehecht aan de drie convocatiebrieven die zijn familie nog zou hebben gekregen na zijn vertrek en evenmin aan de neergelegde brieven aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven en vermits die betrekking hebben op elementen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden;

IV) Waar verzoeker aanhaalt dat zijn vader had gewerkt voor het HADAAF en scholen bouwde voor het MSH en hij zelf als ontwerper van vrouwenkleden werkte in Nangarhar, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat deze elementen een rol spelen bij zijn vertrek uit Afghanistan, waardoor ze niet beoordeeld worden door het CGVS en besloten kan worden dat ze niet van belang zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming;

V) De neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie nu (a) het contract van verzoeker en dat van zijn broer, de contracten van het begin en einde van de tewerkstelling van zijn vader bij HADAAF, de certificaten en appreciatiebrief van het werk in hoofde van zijn vader in Bameyan en Patkika, de HADAAF werknemer informatie formulieren, MSH betalingsbrief, 'Extension Letter' en reglement voor zijn vader elementen betreffen die niet in twijfel worden getrokken nu zij betrekking hebben op zijn werkervaringen; (b) de stemkaart van zijn vader betrekking heeft op zijn identiteit, wat evenmin ter discussie staat; (c) de twee dreigbrieven en de drie convocatiebrieven van de taliban *in casu* niet beschouwd worden als documenten ter ondersteuning van een plausibel en geloofwaardig relaas.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.4.3.1. Ten eerste oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij zou hebben gekend met de taliban omwille van zijn werk niet geloofwaardig zijn vooreerst omwille van de discrepantie tussen de datum die op de dreigbrieven staat te lezen en verzoekers verklaringen hieromtrent. Verzoeker legt twee dreigbrieven voor, één gedateerd op 9-Muharram-1441 en één gedateerd op 15-Ramadan-1441 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de brieven, omgezet in de gregoriaanse kalender aldus gedateerd zijn respectievelijk op 9 september 2019 en op 8 mei 2020 (AD CGVS, landeninformatie, *Moore Afghanistan Afghan date converter*). De door

verzoeker neergelegde stukken tonen dus aan dat verzoeker twee dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen tussen september 2019 en mei 2020.

Verzoeker verklaart echter dat hij rond mei 2021 is vertrokken uit Afghanistan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, 26.04.2022, punt 32 *“vertrekdatum zes maanden voor aankomst in België”*), dat hij vooraleer naar Europa te vertrekken één maand in Nangarhar verbleef, dat hij 10 à 15 dagen vóór zijn verhuis naar Nangarhar de tweede dreigbrief kreeg en dat hij 25 à 30 dagen dáárvoor zijn eerste dreigbrief kreeg. Met andere woorden verklaart verzoeker aldus dat hij een eerste dreigbrief van de taliban ontvangen heeft rond midden februari en de tweede brief rond midden maart 2021, of zoals de commissaris-generaal ruim schat, tussen februari en april 2021.

Een vergelijking tussen de inhoud van de brieven en zijn verklaringen, leidt aldus tot de vaststelling dat er een zeer grote inconsistentie bestaat voor wat betreft de data waarop de dreigbrieven werden ontvangen, wat reeds een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. De motieven in de bestreden beslissing dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier, waardoor zij door de Raad worden bijgetreden: *“Zo verklaart u omwille van uw werk dreigbrieven te hebben ontvangen. U verklaart dat de Taliban twee dreigbrieven tegenover de poort van uw huis hebben gehangen. De eerste dreigbrief gericht aan uw broer kregen jullie ongeveer één jaar nadat u met het werk begonnen was. De tweede dreigbrief was aan u gericht en kreeg u 25 à 30 dagen later, en een maand en half later bent u vervolgens uit Afghanistan vertrokken (CGVS p.10-11). Ten eerste bestaat er een grote discrepantie tussen de data op de brieven, waarvan kopieën werden toegevoegd aan uw administratief dossier, en het tijds kader dat u schetst op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op het persoonlijk onderhoud en in kader van het voorbereidend onderhoud op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) schetst u het tijds kader als volgt: u bent rond mei 2021 vertrokken uit Afghanistan (u verklaart dat u vertrok ongeveer 6 maanden voor uw aankomst in België op 29/11/2021; Verklaringen DVZ, N°32; “Inschrijving van de Asielaanvrager”). Een maand en 15 dagen voor uw vertrek, dus rond maart-april 2021, kreeg u de tweede dreigbrief. 25 à 30 dagen dáárvoor, dus rond februari-maart 2021, kregen jullie de eerste dreigbrief (CGVS, p. 10-11). Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden dat u die brieven, ruim geschat, tussen februari en april 2021 kreeg.*

Echter, na een vertaling van de dreigbrieven door de tolk en analyse van de Protection Officer, is het duidelijk dat de data hierop vermeld niet overeenkomen met uw verklaringen. Op document 1 staat de islamitische datum 15 Ramadan 1441 geschreven, wat overeen komt met 8 mei 2020. Op document 2 staat de islamitische datum 6 of 9 (niet echt duidelijk) Muharram 1441, wat overeen komt met 6 of 9 september 2019 (zie ook een kopie van de info toegevoegd aan uw administratief dossier). Volgens de data van die brieven heeft u ze dus tussen september 2019 en mei 2020 gekregen.

U stelt dat uw familie het te gevaarlijk vond om in uw dorp te blijven na het verkrijgen van de tweede dreigbrief, “10 of 15 dagen, we verzamelden onze zaken en verhuisden naar Nangarhar” (CGVS, p. 11). Uit de brieven is het echter duidelijk dat ze één jaar voor uw vertrek zouden zijn verstuurd, wat uw vrees van vervolging helemaal ondermijnt. Gezien deze discrepantie dusdanig groot is, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de Taliban u dreigbrieven heeft gestuurd omwille van het werk van u en uw broer.”

Door in het verzoekschrift simpelweg te stellen dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de in de dreigbrieven vervatte onregelmatigheden, is hij niet in staat die opmerkelijke discrepantie tussen zijn verklaringen en de inhoud van brieven op te heffen. Hij gaat er bovendien aan voorbij dat het de commissaris-generaal noch de Raad toekomt om aan te tonen dat de door de asielzoeker neergelegde documenten vals zijn, maar het volstaat om duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Bovendien is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde dreigbrieven kan hoe dan ook maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

4.4.3.2. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt verder ondermijnd door verzoekers opvallende verklaringen omtrent de houding van zijn broer bij ontvangst van een tweede dreigbrief van de taliban. Ten eerste is het opmerkelijk dat zijn broer, hoewel hij reeds na een eerste dreigbrief door de politie in bezit werd gesteld van een pistool (NPO, p. 13), bij ontvangst van een tweede dreigbrief, deze niet onmiddellijk aan zijn vader zou geven. Dit is des te merkwaardiger nu zijn vader op dat moment ook

thuis was en hij kan lezen. Ten tweede is het uiterst opmerkelijk dat zijn broer ervoor opteerde om zich eerst naar zijn werk te begeven om pas in de avond melding te maken van de tweede dreigbrief (NPO, p. 11-12). Ten derde, indien verzoeker en zijn broer werkelijk de taliban vreesden en indien zijn familie werkelijk zou zijn verhuisd naar Nangarhar omwille van de tweede dreigbrief, is het in het licht daarvan merkwaardig dat zijn broer niet mee is verhuisd en in de plaats daarvan zelfs nog een aantal maanden is blijven werken onder een contract van de overheid. De houding van zijn broer valt aldus moeilijk te rijmen met de door verzoeker voorgestelde vrees voor vervolging door de taliban, wat de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees verder ondermijnt. De commissaris-generaal komt aldus op goede gronden tot volgende motieven die door de Raad worden bijgetreden: *“Deze appreciatie wordt nog verder onderstreept door de reactie van uw broer A. op de tweede dreigbrief. U verklaart dat hij de brief in de ochtend vond, naar zijn werk ging om die daar te lezen, en pas in de avond thuis kwam om er over te vertellen: “Hij ging naar zijn job en vond de brief, hij bracht die naar de shop en daar las hij die. Toen hij terugkwam thuis, toen vertelde hij wat er in stond geschreven.” Daarnaast verklaart u ook dat uw vader op het moment dat uw broer de brief aantrof, thuis was en dat hij kon lezen. U gevraagd waarom uw broer die brief niet meteen naar uw vader bracht, vertelt u: “Wanneer hij naar zijn shop ging, was hij laat, dus toen hij die brief vond, pakte hij die met zichzelf, en in de shop las hij de brief.” U verklaart ook dat uw broer slechts een beetje kan lezen: “Mijn oudste broer kon een beetje lezen.” (CGVS, p. 11-12). Zijn toch wel op zijn zachtst gezegd laconieke reactie naar aanleiding van een dreigbrief van de Taliban herstelt de geloofwaardigheid van uw vervolging geenszins. Immers, er kan toch verwacht worden dat, indien uw familie een tweede dreigbrief zou ontvangen, dat uw broer uw familie meteen op de hoogte zou stellen van deze brief, en hem zou laten lezen door uw vader, die geletterd was. Dat uw broer dus – in plaats van de brief te laten lezen door uw vader – niet alleen naar zijn werk zou gaan, maar ook pas tegen de avond uw familie zou informeren over de brief, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.*

Daarnaast verklaart u ook dat uw broer zijn winkel heeft opengehouden in de regio, nog steeds onder contract werkte voor het district Manoge, en ondertussen bij uw maternale ooms in Khas Manoge leefde tot de machtsovername van de Taliban: “Mijn broer werkte nog voor hen, hij kocht en verkocht voedsel voor hen tot de val. Toen was ik op weg naar hier.” en “Hij bleef bij mijn maternale oom, het was moeilijk voor hem, maar hij moest het doen.” U vertelt ook dat hij niet meteen met u is vertrokken omdat hij ziek was en dat hij ook voor het onderhoud van de familie instond: “In die periode was hij ziek, ik zei u dat hij diabetes en cholesterol had, hij verdiende ook voor de familie en werkte in een shop, dat is waarom hij niet vertrok. Na de val van de overheid, toen hij zich realiseerde dat de situatie niet veilig was voor hem, toen vertrok hij naar Iran.” (CGVS, p. 14-15). Dat uw broer, A., bleef werken voor de overheid tot de machtsovername herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Immers, indien hij werkelijk bedreigd zou worden door de Taliban, kan er toch wel verwacht worden dat hij zou onderduiken of – ten minste – weg zou blijven uit zijn winkel en dorp. Dat uw broer dus nog een aantal maanden zijn beroep onder contract van de overheid is blijven uitoefenen, wordt dus helemaal ongeloofwaardig beschouwd.” Waar hij in zijn verzoekschrift nog herhaalt dat zijn broer, nadat hij de dreigbrief ontving, eerst naar zijn werk was gegaan en tracht te verantwoorden waarom hij de brief pas nadien had geopend, namelijk omdat hij precieze werktijden moest respecteren, komt hij niet verder dan een blote bewering, die geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen en allerm minst overtuigt nu het openen van een brief geen tijd in beslag neemt. Bovendien was zijn vader op dat moment ook thuis en stond niets hem eraan in de weg die aan hem te overhandigen vooraleer hij naar zijn werk zou vertrekken. Ook verzoekers mening dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de keuzes van zijn broer, betreft geen element dat afbreuk kan doen aan zijn opmerkelijke gedrag, dat niet getuigt van de vrees zoals voorgesteld door verzoeker.

4.4.3.3. Waar verzoeker meent dat er *in casu* sprake is van een problematische cascaderedenering, stelt de Raad vast wat volgt. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal, na geoordeeld te hebben dat verzoeker zijn problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden niet aannemelijk maakt, evenmin geloof hecht aan de convocatiebrieven omdat die betrekking hebben op elementen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Omtrent de convocatiebrieven verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat daarin gevraagd werd dat hij en zijn broer zich moesten voorstellen aan de taliban en preciseerde hij dat één gericht was aan hemzelf en de andere twee aan zijn broer (NPO, p. 9). Verder lichtte hij toe dat de taliban die convocatiebrieven stuurden nadat hij met zijn familie was verhuisd naar Nangarhar, zijnde na ontvangst van de tweede dreigbrief (NPO, p. 13) en dat zijn broer naar aanleiding daarvan naar Iran is gevlucht (NPO, p. 14). Gevraagd of er hierna nog iets is gebeurd, verklaart verzoeker dat als de taliban komen, zijn familie zegt dat ze er niet meer zijn en ze dan gewoon vertrekken en niets doen (NPO, p. 14). Hoewel verzoeker middels de convocatiebrieven laat uitschijnen dat hij zich zou moeten melden bij de taliban, kunnen uit zijn verklaringen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud niet de minste

problemen met de taliban worden ontwaard. De convocatiebrieven, bekeken in het licht van verzoekers verklaringen, zijn aldus niet van die aard om de vaststelling, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een vrees koestert ten aanzien van de taliban, om te buigen. Dat zijn familie ook na zijn vertrek nog problemen zou ondervinden met de taliban, wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat aan Afghaanse documenten, waaronder de thans voorliggende convocatiebrieven, een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de grootschalige corruptie en documentenfraude zoals reeds uiteengezet in punt 4.4.3.1.

4.4.3.4. Vervolgens kan de Raad verzoeker geen gelijk geven waar hij de commissaris-generaal verwijt geen rekening gehouden te hebben met zijn kwetsbaar profiel.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand gaf verzoeker aan dat die "goed" is (Verklaring DVZ, 26.04.2022, punt 28). Er werden in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden weerhouden, waaromtrent hij alleszins in zijn verzoekschrift geen kritiek levert. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was om deel te nemen aan de procedure in het kader van zijn beschermingsverzoek of om verklaringen af te leggen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud antwoordde verzoeker bevestigend op de vraag of hij op het eerste interview op de DVZ alle essentiële elementen kon weergeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (NPO, p. 2). Nergens doorheen het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker melding van enige problemen bij het beantwoorden van de door de protection officer gestelde vragen. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud had verzoeker, noch zijn raadsman enige opmerkingen te maken over het verloop ervan (NPO, p. 16). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat dit op normale wijze is verlopen en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Er zijn geen enkele indicaties voorhanden waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker omwille van een bepaalde kwetsbaarheid niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een coherente, volledige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Voorts liggen er evenmin medische/psychologische attesten neer waaruit de vaststelling kan blijken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van dermate psychologische problemen die niet toelaten te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en evenmin dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn procedure van verzoek om internationale bescherming op gedegen wijze te doorlopen. Verzoeker laat ook in zijn verzoekschrift volledig na te concretiseren op welke wijze hij niet in staat was de procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te doorlopen.

Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn leeftijd. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn registratie van zijn verzoek om internationale bescherming verklaart geboren te zijn op 3 april 2004 en aldus nog minderjarig te zijn. Uit de medische test is echter gebleken dat verzoeker op datum van 13 december 2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,1 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (AD CGVS, kennisgeving beslissing FOD justitie). Dientengevolge wordt verzoekers leeftijd op datum van 13 december 2021 bepaald op minstens 18,1 jaar, waardoor hij bij aankomst in België op 29 november 2021 reeds meerderjarig was. Verzoeker was geen *infans* meer op het moment van zijn verhoor bij het CGVS en evenmin op het moment waarop hij Afghanistan verliet. Het kan dan ook redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij in staat was en is om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de kern van zijn asielrelaas.

Ook zijn bewering dat hij geen scholing genoot en zelfs analfabeet is, kan niet worden aangenomen als verschoning voor zijn zeer ongeloofwaardige verklaringen zoals vastgesteld *supra* alsook in de bestreden beslissing. Van iemand die ongeschoold of analfabeet dan wel grotendeels ongeletterd is, kan eveneens worden verwacht dat hij doorleefde en coherente verklaringen aflegt over belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont verder niet aan dat het gebrek aan scholing zijn verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is eenduidige en overtuigende verklaringen af te leggen over die aspecten die de kern van zijn asielrelaas betreffen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de stress waarmee hij te kampen heeft, overtuigt hij evenmin. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Het dient hier ook te worden herhaald dat er geen enkel medisch attest wordt bijgebracht dat er in hoofde van verzoeker een medische situatie zou zijn die ervoor zorgt dat hij niet in staat mag worden geacht zijn asielrelaas op een volledige en coherente wijze uit de doeken te doen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen is verzoekers kritiek, dat geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaarheid, niet ernstig.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §

4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.4.3.3. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.4. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er

dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.4.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen enkele concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. Dit geldt des te meer gelet op het contact dat hij een à twee keer per week heeft met zijn in Afghanistan verblijvende vader (NPO, p. 3) en hij ook met zijn neef die in Afghanistan woont in contact staat via Whatsapp (NPO, p. 4).

Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit

dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.4.4.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van

de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de

ationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog melding maakt van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, laat de Raad gelden dat in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de-facto* ministers en *de-facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de

meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar (NPO, p. 3). De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in Kunar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier geen individuele elementen die ertoe leiden dat verzoeker bij terugkeer naar Kunar in Afghanistan een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies

verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO